

KARL MAY

Comoara
din Lacul de Argint

Traducere din limba germană de
ROLAND SCHENN

CORINT JUNIOR

Redactare: Alina Scurtu
Tehnoredactare computerizată:
Cristina Aprodu

Ilustrația copertei: Walter Riess
Designul copertei: Andreea Apostol

Ilustrații: Walter Riess

Karl May
Der Schatz im Silbersee

Toate drepturile asupra acestei ediții
sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR,
imprint al GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978-973-128-440-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MAY, KARL
Comoara din Lacul de Argint / Karl May; trad.: Roland Schenn. -
București: Corint Junior, 2013
ISBN 978-973-128-440-8

I. Schenn, Roland (trad.)

821.112.2-311.3=135.1

Capitolul I PANTERA NEAGRĂ

Era într-o zi foarte călduroasă de iunie, pe la orele prânzului, când *Dogfish*, unul dintre cele mai mari vapoare de pe Arkansas¹ destinate transportului de persoane și de mărfuri, biciuia cu zbaturile sale uriașe apele râului. *Dogfish* plecase în zori din Little Rock și urma să ajungă în curând la Lewisburg, pentru a arunca acolo ancora.

Drumul în susul râului era destul de lung, iar vaporul pufăia și bătea apa cu toată puterea pentru a-i mulțumi pe cei pe care-i avea la bord.

Zăpușeala îi făcuse pe pasagerii cu dare de mână să se retragă în cabinile lor. Majoritatea călătorilor care se aflau pe punte se lungiseră în dosul butoaielor, lăzilor și bagajelor care le țineau un pic de umbră. Pentru aceștia, căpitanul pusese să se întindă o pânză mare la adăpostul căreia urma să li se asigure *bed-and-board*².

Sub această pânză se găseau tot soiul de pahare și de sticle, al căror conținut nu era destinat gâtlejurilor pretențioase. În dosul teighelei stătea un chelner. Omul închisese ochii, toropit de căldură, și dădea din cap. Când îi deschidea, din gură-i ieșea câte o înjurătură sau vreo altă vorbă grea. Această supărare a chelnerului era cauzată de niște bărbați, vreo douăzeci la număr, care stăteau în cerc, așezați pe punte, și treceau din mână-n mână paharul cu zaruri. Se juca pe câte-un *drink*. Asta însemna că cel ce pierdea trebuia să le plătească tuturor celorlalți jucători câte un pahar de rachiu. Așa se face că bietul chelner nu putea să tragă un somn bun, așa cum și-ar fi dorit.

Bărbații care jucau nu se cunoscuseră pe *steamer*³, dar erau foarte familiari unii cu ceilalți și, după cum se purtau, se părea că se știau de multă vreme. Deși între acești oameni domnea amiciția, exista printre ei unul față de care toți ceilalți dădeau dovadă de respect.

Acel om era înalt și slab. Fața lui proaspăt rasă, ascuțită și colțuroasă, era dominată de un cioc roșu și stufos. Roșu ca blana vulpii era și părul scurt care-i acoperea capul. Firele de păr i se zăreau pentru că își dăduse pe ceafă pălăria tocită, din fetru. Vestimentația lui se compunea dintr-o pereche de ghete solide, din piele, bătute cu ținte, pantaloni din stofă de

¹ Râu în S.U.A., afluent al fluviului Mississippi, cu o lungime de 2 410 km (n. tr.).

² Casă și masă (n. a.).

³ Vapor (n. a.).

Nanking și haină din același material. Bărbatul nu purta vestă, în schimb avea o cămașă murdară, fără plastron, al cărei guler lat era descheiat, și pentru că nu purta cravată, i se zărea pieptul ars de soare. Mijlocul îi era încins cu un brâu zdrențuit, din care ieșeau la iveală mânerle a două pistoale și cel al unui cuțit. În spatele lui se afla o pușcă destul de nouă și o traistă din pânză.

Ceilalți bărbați din grup erau îmbrăcați la fel de neglijent și aveau haine la fel de murdare, dar erau foarte bine înarmați. Nu se afla printre ei niciunul care să fi inspirat încredere din prima clipă. Aruncau zarurile cu atâta patimă și rosteau vorbe atât de grele, încât niciun om care era cât de cât de treabă nu ar fi rămas în tovărășia lor nici măcar un minut. Oricum, jucătorii băuseră zdravăn, pentru că fețele lor nu se roșiseră doar de la soare, iar mintea le era încețoșată de băutură.

Căpitanul părăsise puntea de comandă și se dusese pe dune, la cârmaci, pentru a-i da acestuia câteva indicații. După ce căpitanul a terminat ce avusese de spus omului de la cârmă, acesta din urmă s-a adresat ofițerului:

— Ce ziceți de băieții care dau cu zarul, domnule căpitan? Mie-mi pare că sunt niște *boys* dintre aceia pe care nu-ți face plăcere să-i vezi pe punte.

— Așa cred și eu, a spus căpitanul. S-au dat drept *harvesters*¹ care vor să meargă în Vest ca să-și câștige pâinea muncind la vreo fermă, dar n-aș vrea să fiu eu acela care le dă de lucru.

— Ei bine, domnule, după mine ăștia sunt niște vagabonzi în toată puterea cuvântului. Trag nădejde ca măcar aici, pe vas, să nu facă scandal!

— Nu-i sfătuiesc să ne dea prea mult de furcă. Avem la bord destui oameni pentru a-i arunca pe toți în apele bătrânului și binecuvântatului Arkansas. Pregătiți-vă de acostare! În zece minute vom avea în față orașul Lewisburg.

Căpitanul s-a întors pe puntea de comandă pentru a da ordinele necesare pentru încărcarea mărfurilor. Foarte curând s-au zărit casele orașului amintit, pe care vaporul le-a salutat cu un șuierat lung scos pe nările sirenei sale aburinde. Din doc s-a dat un semnal conform căruia *Dogfish* urma să ia la bord pasageri și marfă. Călătorii, care stătuseră până atunci în cabinele din pântecul vaporului, au urcat pe punte pentru a profita de scurta întrerupere a plictisitoareii călătorii.

Respectivii călători nu aveau să se bucure de cine știe ce priveliște, deoarece pe vremea aceea orașul nu avea însemnătatea de care se bucură

¹ Culegători; secerători (n. a.).

astăzi. La locul de acostare se aflau doar câțiva oameni care-și pierdeau timpul. Pe *Dogfish* urmau să fie încărcate doar câteva pachete și lăzi, iar numărul călătorilor ce așteptau să urce la bord nu era mai mare de trei.

Unul dintre aceștia era un alb înalt și foarte bine făcut. Barba lui neagră era atât de deasă, încât nu i se zăreau decât ochii, nasul și pomeții. Capul bărbatului era acoperit cu o căciulă din blană de castor, ce năpârlise aproape cu totul de-a lungul anilor. Era cu neputință să-și fi dat cineva seama cum arătase această căciulă cu ani în urmă. Se prea poate ca ea să fi avut toate formele posibile. Omul era îmbrăcat cu pantaloni și cu surtuc din pânză tare, cenușie. La brâu, un brâu lat, din piele, se zăreau două revolve, un cuțit și multe alte lucruri mărunte, atât de trebuincioase omului din Vestul Sălbatic. Bărbatul purta cu sine și o pușcă grea, cu două țevi, de patul căreia era prinsă o secure cu mâner lung.

După ce a achitat costul călătoriei pe care avea s-o întreprindă, omul a aruncat o privire scrutătoare pe punte. Pasagerii bine îmbrăcați, găzduiți în cabine, nu păreau să-l intereseze. Ochii lui stăruiau asupra celorlalți, care lăsaseră deoparte jocul și se ridicaseră în picioare pentru a-i privi pe cei care urcau la bord. Bărbatul cu barbă neagră l-a observat pe Cornel Brinkley, omul cu păr roșu, dar și-a îndreptat numaidecât privirea în altă parte, trăgându-și cizmele înalte, impermeabile, peste pulpele mari și mormăind încet, ca pentru sine:

— *Behold!*¹ De n-o fi ăla Brinkley cel Roșu, sunt gata să mă las afumat și jupuit de piele. Trag nădejde că nu mă va recunoaște.

Omul despre care vorbise bărbatul cel înalt a tresărit, când l-a văzut pe acesta din urmă, și, întorcându-se spre tovarășii săi, le-a spus încet:

— Ia priviți-l pe ăla cu barbă neagră! Îl știe vreunul dintre voi?

Dintre tovarășii omului cu părul roșu nu era niciunul care să-l fi recunoscut pe noul pasager, dar Brinkley a spus:

— Cred că l-am mai văzut undeva, și asta în împrejurări care n-au fost tocmai plăcute pentru mine. Nu știu cum se face, dar de omul ăla-mi aduc aminte așa, ca prin ceață.

— Atunci înseamnă că și el ar trebui să-și aducă aminte de tine, a spus unul dintre tovarășii lui Brinkley cel Roșu. Și când te gândești că nici măcar nu s-a uitat prea mult la noi.

— Hm! O să-mi amintesc eu unde l-am văzut... sau poate-ar fi mai bine să-l întreb de-a dreptul cum îl cheamă. Când are să-mi spună numele pe

¹ Fii atent (n. a.).

care-l poartă, am să mi-l amintesc cu siguranță. Haideți să bem un pahar în tovărășia lui!

— Dac-o vrea să bea un pahar!

— Cum să nu bea? Așa cum știți, dacă nu vrea să bea cu noi, ne jignește. Cel care este refuzat atunci când vrea să facă cinste cu un *drink* are dreptul de a răspunde cu lama cuțitului sau cu pistolul și, dacă îl răpune pe acela ce l-a refuzat, nimeni nu are voie să zică nimic.

— Ei, dar omul nostru nu arată ca unul dintre cei ce fac un lucru împotriva voinței lor!

— Ah! Pui pariu cu mine?

— Da, da! Pariu, pariu! au început să strige cu toții. Cel ce pierde are să facă cinste cu un păhărel pentru fiecare dintre noi!

— Mie-mi vine bine la socoteală! a zis omul cu păr roșu.

— Și mie, a spus tovarășul său, dar trebuie să-mi faci cinstea de a putea să-mi iau revanșa! Uite, punem trei rămășaguri pentru câte un pahar de băutură.

— Bine, dar de ce să punem rămășag de trei ori?

— Păi, mai întâi facem pariu că nu vei putea bea un pahar cu bărbosul, apoi că nu vei fi în stare să-l cinstești cu un rachi pe unul dintre domnii care stau și se zgâiesc la mal... uite, de pildă pe bărbatul ăla bine făcut, ce pare a fi un uriaș printre pitici, și, în sfârșit, m-am gândit la indianul care tocmai a urcat pe punte împreună cu fiu-său, sau ți-e teamă de el?

Drept răspuns la această întrebare, s-a auzit un hohot de râs.

— Eu, să mă tem de măscăriciul ăla roșu? a întrebat Brinkley, disprețuitor. Mai curând ar trebui să mă tem de uriașul cu care vrei să mă pui față-n față! Dar vezi că tocmai astfel de zdrahoni sunt foarte fricoși și uite ce frumos e îmbrăcat! Cred că se-nvârte numai prin saloane și că n-a avut nicicând de-a face cu oameni ca noi! Ei bine, voi bea câte un pahar cu fiecare dintre cei trei. Și acum, la treabă!

Ultimele cuvinte fuseseră rostite atât de tare, încât s-au făcut auzite de către toți pasagerii. Fiecare american și fiecare om care a trăit în Vest cunoaște înțelesul cuvintelor „a bea un pahar”, mai ales dacă acestea sunt rostite cu atâta dușmănie. Toată lumea l-a privit pe omul cu părul roșu care, la fel ca și tovarășii săi, era mai curând beat decât treaz. Nimeni nu s-a îndepărtat însă, fiindcă toți cei prezenți voiau să ia parte la cele ce aveau să urmeze.

Cornel Brinkley a pus să se umple paharele, l-a luat în mână pe al său și s-a apropiat de omul cu barbă neagră, spunând:

— *Good day, sir!* Vreau să vă fac cinste cu un pahar de băutură. Trag nădejde că sunteți un adevărat gentleman, deoarece eu beau numai în tovărășia oamenilor cu adevărat nobili și vreau să sper că veți goli paharul în sănătatea mea!

Barba celui cu care vorbise Brinkley s-a lățit pentru o clipă, de unde se putea trage concluzia că omul zâmbise.

— Ei bine, a răspuns omul cu barbă neagră, nu văd ce m-ar împiedica să vă fac această plăcere, dar mai întâi vreau să știu cui îi datorez această neașteptată cinste.

— Aveți dreptate, domnule! Se cuvine să se știe cine dă de băut. Numele meu este Brinkley, Cornel Brinkley, dacă nu vă e cu supărare. Dumneavoastră cum vă numiți?

— Mă numesc Großer, Thomas Großer, dacă nu aveți nimic împotriva! Ei, în sănătatea dumneavoastră, domnule Cornel!

Spunând acestea, Thomas Großer a golit paharul, iar ceilalți i-au urmat exemplul.

Brinkley l-a privit pe bărbos din cap până-n picioare cu dispreț, bucurându-se că avea să câștige rămășagul, și apoi i s-a adresat lui Großer:

— Mi se pare că ăsta-i nume nemțesc. Sunteți, deci, un nemțoi blestemat!

— Nu, domnule, sunt un gentleman, a răspuns la rândul său Großer, cu cel mai profund dispreț, dar fără a-și ieși din fire. Nemțoi blestemat să-i spuneți dumneavoastră altcuiva, dar nu mie. Vă mulțumesc pentru băutura și vă salut!

Spunând acestea, bărbosul s-a răsucit pe călcâie și s-a depărtat, mormăind:

— E, într-adevăr, Brinkley! Acum își mai zice și Cornel! Omul ăsta pune la cale vreo mârșăvie! Se cuvine să fiu cu băgare de seamă!

Brinkley câștigase în parte rămășagul, dar nu era prea fericit. Omul se schimbasese la față și se vedea că era supărat. Trăsese nădejde că Großer nu va accepta de la început să bea și că o va face numai sub amenințare. Neamțul fusese însă mai deștept decât omul cu părul roșu. Băuse mai întâi și apoi își văzuse de treabă, fără a se lua la hartă cu cel care-l jignise. Tocmai asta îl rodea pe Brinkley cel Roșu, care, după ce a pus să i se umple din nou paharul, s-a îndreptat spre cea de-a doua „victimă”, adică spre indian.

Odată cu Großer urcaseră la bord doi indieni, unul mai vârstnic și unul mai tânăr, care părea să nu aibă mai mult de cincisprezece ani. Trăsăturile lor erau atât de asemănătoare, încât se vedea că erau tată și

fiu. Cei doi erau înveșmântați la fel și purtau aceleași arme, astfel încât părea că tânărul este o copie fidelă a tatălui său.

Indienii erau îmbrăcați cu *leggings*, pantaloni din piele, împodobiți pe lateral cu franjuri, iar în picioare aveau mocasini¹ galbeni. Nu purtau cămăși sau veste din piele, trupurile le erau acoperite cu pături colorate, de soiul celor ce costă șazeci de dolari bucata. Părul negru, dat pe spate, le ajungea până mai jos de umeri și le dădea o înfățișare de femeie. Fețele lor erau rotunde și inspirau bunăvoință. Această impresie era accentuată și de faptul că cei doi își vopsiseră obrajii cu chinovar² într-un roșu aprins. Flintele pe care le țineau în mâini nu păreau să valoreze nici măcar o jumătate de dolar. Cei doi erau cu totul caraghioși și de aceea stârniseră râsul bețivilor. Ca și când s-ar fi temut de toată lumea, ei se dăduseră deoparte cu sfială și se sprijiniseră de o ladă din lemn de esență tare, înaltă cât un stat de om și nu foarte lată. Retrași în colțul lor, indienii păreau să nu ia seama la nimic și nici n-au ridicat ochii, până când Cornel Brinkley nu s-a postat în fața lor, spunând cu voce sonoră:

— Ce zăpușeală-i azi! Nu-i așa, băieților roșii? O dușcă face bine! Ia tu, bătrâne, și răcorește-ți limba!

Indianul nu a făcut nicio mișcare și a răspuns în engleza lui stricată:

— *Not to drink*, nu băut!

— Poftim? Nu vrei? a urlat omul cu păr roșu. Țasta-i un *drink*! Un *drink*, ai înțeles? A refuza un *drink* pe care ți-l oferă un gentleman așa ca mine este o jignire care se plătește cu sânge, o jignire la care nu se poate răspunde decât cu lama cuțitului! Cum te cheamă?

— Nintropan-hauey, a răspuns cel întrebat, cu modestie și calm.

— Din ce trib faci parte?

— Tonkawa.

— Aha, te numeri printre acele piei-roșii care-au fost împlânzite și care se tem și de-o pisică, fie ea cât de mică! N-am să mă mășor eu cu tine. Deci vrei să bei sau nu?

— Eu nu băut apă de foc³.

Indianul a rostit aceste cuvinte păstrându-și calmul ca și până atunci, deși albul devenise amenințător. Brinkley a ridicat însă mâna și i-a tras indianului o palmă sănătoasă, strigând:

¹ Încălțăminte a indienilor din America de Nord, făcută din piele netăbăcită (n. tr.).

² Sulfură roșie de mercur, folosită drept colorant și medicament (n. tr.).

³ Alcool (n. tr.).

— Iată și răsplata, potaie roșie fricoasă! Nu vreau să mă răz bun pe tine și altfel, pentru că n-am să mă cobor la o lepădătură cum ești tu!

Imediat ce albul îl lovește pe indian, fiul acestuia din urmă duse mâna sub pătura care-i acoperea umerii și pieptul, vrând să apuce vreo armă, dar ochii i s-au oprit asupra chipului tatălui său, așteptând să vadă ce va face și ce va spune acesta.

Chipul indianului mai vârstnic se schimbaseră atât de mult, încât devenise de nerecunoscut. Părea că bărbatul crescuse în înălțime. Din ochi îi scăpărau scânteii, iar pe față i se citea încordarea. Apoi indianul a lăsat dintr-odată ochii în jos, trupul i s-a micșorat parcă, iar fața lui a căpătat expresia de dinainte.

— Ei, ce zici? l-a întrebat Brinkley.

— Nintropan-hauey mulțumește.

— Așa de mult ți-a plăcut palma, că-mi mai și mulțumești pentru ea? Ei bine, poftim încă una!

Spunând acestea, Brinkley și-a luat avânt, dar, pentru că indianul a lăsat fulgerător capul în jos, albul a lovit cu palma lada de care se sprijineau cele două piei-roșii. Lada a răsunat în urma loviturii. Apoi s-a auzit dinăuntru ei mai întâi un mârâit scurt, după care un pufăit ce s-a transformat repede într-un strigăt înspăimântător de fiară sălbatică, urmat de un urlat atât de puternic, încât s-ar fi putut crede că vaporul se cutremura din cauza acestor sunete îngrozitoare.

Cornel Brinkley a făcut câțiva pași înapoi și a exclamat:

— Cerule! Ce-i asta? Ce bestie se găsește în dulapul ăla? Se poate așa ceva? Poți să-ți dai duhul de spaimă!

Spaima îi cuprinsese și pe ceilalți pasageri. Numai patru dintre aceștia au rămas nemișcați: omul cu barbă neagră, care se afla la proră, uriașul cu care Brinkley ar fi vrut să bea un pahar și cei doi indieni. Acești patru bărbați dădeau dovadă de o stăpânire de sine ieșită din comun.

Urletul se auzise până jos, în cabine. Câteva doamne au urcat pe punte, țipând.

— Nu s-a întâmplat nimic, doamnelor și domnilor! a strigat un domn foarte elegant, ieșind din cabina sa. Este doar o panteră mică, o panteră mititică. Atâta tot. Un *Felis panthera*, o panteră, o panteră neagră.

— Poftim? O panteră neagră? a întrebat, disperat, un omuleț cu ochelari, despre care s-ar fi zis că s-ar fi convenit mai curând să se afle în compania cărților de zoologie și nu în tovărășia animalelor sălbatice. Pantera neagră este cel mai periculos animal! Pantera neagră este mai puternică și mai mare decât leul și tigru. Ea ucide pentru a-și astâmpăra foamea, dar și atunci când e sătulă. Câți ani are?

— Numai trei ani, domnule. Numai trei ani.

— Numai? Cum adică, numai? Animalul ăsta este deja matur! Dumnezeu, și așa o bestie se află aici, la bord. Cine răspunde pentru ea?

— Eu, domnule, eu, a răspuns domnul elegant, înclinându-se în fața doamnelor și a domnilor care se aflau pe punte. Doamnelor și domnilor, îngăduiți-mi să mă prezint. Eu sunt vestitul Jonathan Boyler, proprietar de menajerie. De câțeva vreme mă aflam cu trupa mea la Van Bühren. Această panteră neagră fusese adusă pentru mine la New Orleans, așa că am plecat într-acolo împreună cu cel mai priceput dintre dresorii mei. Căpitanul acestui minunat vapor mi-a permis, contra unei importante sume de bani, să imbarc pantera aici. Căpitanul mi-a pus însă o condiție: pasagerii să nu afle nimic despre panteră. Din această cauză am hrănit-o numai noaptea și Dumnezeu mi-e martor că i-am dat și câte un vițel întreg, astfel încât să doarmă toată ziua și să nu se prea miște. Desigur că, dacă cineva lovește cu pumnul lada în care doarme felina, aceasta se trezește și își face auzit glasul. Sper ca onoratele doamne și onorații domni să nu se supere pentru faptul că la bord se găsește această mică panteră neagră care nu-i va deranja câtuși de puțin.

— Cum? a întrebat omulețul cu ochelari. Nu ne va deranja? Să nu ne supărăm? Pe toți dracii! Trebuie să spun că așa ceva nu mi s-a întâmplat nicicând. Să călătoresc pe acest vapor împreună cu o panteră neagră? Aș fi bun de spânzurat dacă aș accepta așa ceva! Una din două, ori dispăre pantera, ori plec eu! Aruncați bestia în apă, sau duceți lada în care se află la mal!

— Dar, domnule, nu-i nicio primejdie, l-a asigurat Boyler, proprietarul menajeriei. Ia priviți lada, vedeți cât de gros este lemnul și...

— Ce ladă? Ce ladă? l-a întrerupt omulețul. O ladă ca asta pot să sfărâm și eu, darămite o panteră!

— Dați-mi voie să vă spun că în ladă se află și o cușcă din fier pe care nu o pot sfărâma nici zece lei, ba nici chiar zece pantere.

— E adevărat? Arătați-ne cușca! Trebuie să mă conving că ceea ce spuneți este adevărat!

— Da, da! Arătați-ne cușca! Vrem să aflăm adevărul! au strigat vreo zece-douăzeci de persoane.

Boylor era yankeu¹ sadea și a profitat de ocazie pentru a face din dorința exprimată de către unii pasageri un avantaj, așa încât a spus:

— Cu plăcere, cu multă plăcere, doamnelor și domnilor, numai că, v-ați dat desigur seama, nu puteți vedea cușca fără a privi și pantera. Nu

¹ American din nordul S.U.A. (n. tr.).

pot admite acest lucru, decât dacă sunteți gata să mă răsplătiți. Pentru a vă putea oferi un adevărat spectacol, sunt gata să dau dispoziții ca pantera să fie hrănită. Iată, vom stabili trei categorii de locuri. Un loc de categoria întâi costă un dolar, unul de categoria a doua este o jumătate de dolar, iar unul de categoria a treia, un sfert de dolar. Datorită faptului că aici se găesc o seamă de domni și doamne, cred că putem da uitării categoriile a doua și a treia, sau se află printre dumneavoastră cineva care ar dori să plătească doar o jumătate sau chiar un sfert de dolar?

Desigur că n-a răspuns nimeni.

— Deci, stimate doamne și stimați domni, a continuat proprietarul menajeriei, avem numai locuri de categoria întâi, un dolar de persoană.

După ce a rostit aceste cuvinte, omul și-a scos pălăria și a început să strângă banii, chemându-l pe dresor pentru a face toate pregătirile trebuincioase în vederea reprezentației.

Majoritatea pasagerilor erau yankei și, datorită acestui fapt, au fost de acord cu întorsătura pe care au luat-o lucrurile. Dacă nu cu multă vreme înainte cei mai mulți dintre ei fuseseră supărați deoarece căpitanul îngăduise prezența unui animal periculos la bordul vaporului, acum se bucurau că vor mai uita de plictiseala călătoriei. Chiar și omulețul cu ochelari își învinsese teama și aștepta cu nerăbdare să vadă reprezentația.

— Ia ascultați, băieți, le-a spus Cornel tovarășilor săi. Un rămășag l-am câștigat, pe celălalt l-am pierdut. Că stârpitura aia roșie n-a vrut să bea, nu se mai pune la socoteală. Cel de-al treilea rămășag nu-l mai facem pe trei pahare de rachiu, ci pe dolarul pentru reprezentație. Sunteți de acord?

Tovarășii lui Brinkley nu au avut nimic împotriva, mai ales că uriașul nu părea a fi omul care să știe ce înseamnă teama.

— Prea bine, a zis Cornel, având siguranța de sine a omului care a băut mult. Fiți atenți cu câtă plăcere și cât de repede va bea zdrachonul un pahar în tovarășia mea!

Spunând acestea, omul cu părul roșu și-a umplut paharul și s-a apropiat de insul pe care pusese ochii. Despre acesta din urmă se putea spune că era cu adevărat un uriaș, deoarece era mai înalt și mai lat în umeri decât Großer. Să tot fi avut vreo patruzeci de ani. Fața sa complet rasă era arsă de soare și avea niște trăsături plăcute, care exprimau hotărârea, iar ochii săi albaștri aveau ceva indescrisibil. Uriașul avea acea privire prin care se deosebesc oamenii obișnuiți să viețuiască pe mari întinderi, unde orizontul nu se poate distinge. Este vorba despre oamenii care trăiesc pe mare, în deșert sau în prerie. Bărbatul cu ochi albaștri era îmbrăcat într-un costum elegant de călătorie și nu părea să poarte vreun fel de